

Vidaukalet vid 13. hl. Ganglora 26. maí 1900.

W. þótti þetta hart, og heyrði sér at hann skyldi kveða þessu á milli af sér. — Þóttu eftir lá leid hans, einn og vort var, fram hjá krámi. Hann heyrði sig ni upp og skálmast fram hjá krámi; en þegar hann er kominn nokkur spor frá dyrum, hefst hann upp úr einu manns hljóði og segir: „Þetta var laglega góð af sér vilið, Wessel lítur, þú átt skilið at fá þér laglega í staupum í staðinum!“ — Var hann elsti einn á sér at framkvæma það og skundadi inn í kránu.

Einn sinni hitt W. kunningja sinn úti á götu. Madurinn segir: „Gelturdu missi þú „Frei mark“ mína W. mínu? Eg skal borga þér það um mánaða mótin, en langar at fá mér einn flóttu af víni mínu. Gelturdu minn það?“ „Jaja — við skulum sjá til,“ segir W. og svo fengu þeir ein flóttu af víni fyrir „Frei mark“ í nóstu krá. Þegar þeir voru búnir úr flóttunni segir kunninginn: „Þorgerdu mi, Wessel!“ — „Eg?“ segir W. „Ég hef enga einhilding í vasanum.“ „Hvort“ þetta gabb at þyða! Þú sem lofadir mér áðan at lána mér „Frei mark“.“ „Nei, það er úr mis skilungru“ segir W. „þú opurdir hvort ég gæti misst „Frei mark“, og það var heyrðleisur fyrir mig; ég hef orðið at vera freimarkstaus leupur en það.“

Wessel motti einn sinni þeimur snormum á götum, sem ekki uildu víkja úr vegi fyrir hönum og sögdu: „Við víkjum ekki úr vegi fyrir svoða flíli!“ „Jaja, þú vilt ég úr vegi fyrir þeim þeimur,“ segir W.

„Eg þenk þá á einu eit sem er betur en flóttu af góðu víni“ sardi W. — „Og hvort er úr það?“ spurdu kunningjarnir. „Jó“ segir W.

Þá kveðu góddi W. með flóttu af víni, sem hann hóvð vera 200 ára gamalt, og spurðu hverjig honum gæðist at því. „Og mér þykir þú skollu lítill eftir aldri flóttu okkum“, segir W.

Einn sinni sem eftir vortur W. gæðist inn í veitinga skála og sýgur þar upp fulla flóttu af víni, en þess at honum komi til hugar, at hann var víða þeningalaus. Þegar þjórninn kom og krafði hann um þeningana, segir W.: „Hlé! hólvat kládur er at farna, lagði, mi hef ég engan stílding í lúxunum þeim arma, en heima — hún. Þjá, þar á ég engar aðrar lúxur.“

Þóttu nokkur, sem siglt hafði endur um miðjardarlínum, þangað, sem hitinn er mestur í vortri jörð, var einn sinni at lípa hitann þar og segir: „Ég skal segja ykkur í: dæmis um hvort hitinn er þáttimikill þar endur frá: þeir sem eiga hönun þar, votta at lísa sér til íshús í jörð niðri, til at geyma hönunin í, svo at eggin komi ekki harðsodur úr hönum þegar þat verður.“

2. Ungharna á þeirri í Íslandi og víðar.

Eftir
Þá tilskjóm frá 1796 um lúsgam, 2. gr., at skera hvort barn innan 8. dags eftir fæðingu þess; leupummi at fara með barnið í kirkjuna, og þar á það at skera af sótkenarprestunum upp úr heimasfontinum; en af barnið er lasið og úford og óvedur er, svo at ekki verti komið með það til kirkju, en skera fyrir heilbrigði þess, á undir einu at sótta sténar þess til at skera það heima. Þá þykir og víðar, þar sem þessum er elu við höndina,

ortin venja at draga at þessa börnin, of þau eru
heilbrigð, nokkrar vikur og jafnvel nokkra mána-
ði. Þetta er kallað heimastírn, þegar barnið er
ermi stórt í kirkjun og er löng heyring við, of þessi
þetta er af nokkrum notat at nauðsynja lausan.

Þér á landi mun þat venja at móðirin hafi þá nafni
Barusius í fyrsta sinni og fadurinn svo á öðru
sinni, of fleiri börn eru en eitth. Töni foreldrum
erast saman um nafnið hvort við annað, en þau
vilji skora það of þeim nöfnum sem þeim eru
jafnvel og eru í vafa um hvort skuli vera, of kostad
um nafnið þannig: at leði nöfnin eru skrifad á
blat og þó svo þessu upp í loftið, þat nafnið sem
skrifad er á þá hlutina sem upp veit aftir at blatið
id er leidd at smást í loftinu, þat svo barnið þetta
er skundum latid gilda í fyrsta sinni og ófrá-
virkjulega of þessu er kostad um. Um þann
ósit og fjótar hnefsta, at þessa börnin fleiri
nöfnum en einu, vortist erast þarfa at roða, enda
er leidd at þó fyrir nokkrum í blótunum í þessu ávik,
og verður þó erast of þessu með namni öðru en þó
at um þat voru lögsamir at engum melli þessa
fleiri nöfnum en einu, en þat voru ein samt þess
lof og þó eigi von á fleiri at sinni. Þyldu mi
einhverjum þess heyr þessi ord of eignast barn, vel
of leyfa mér at benda þeim á sídi nokkra fjótar
flötka í öðrum löndum, sem þeir gatu notat, of
þeir yfir í vandröðum með at nefna krakkana þina
nöfnum og gíori of þat meðfram of þó at mér,
líkar minir þessara síða betur en okkar ís-
landinga. Þá skindinnu eru börnin skert á
12. degi eftir fóttinguna og velja mottum þá
opkast nöfnin, en skundum ber þat við at þess-
urnir vilja annað og eru þá skrifad 2 nöfn á
blat sem latin eru undir eitth hvort lampu

mat logandi ljós á of er barnið þá nefnd þó nafni
sem er á bláðum undir þeim lampunum sem
skorara ljósit er á, hvort sem þat líkar betur de
midu. At egyptsku heimili velja foreldrum
nafnið handa barninum í Gamla háth at þau hvegi
ljós á 3 vaxkertum. Kerkin eru svo nefnd ein
nafnum hvort of eitth þessu ávalt, nafni ein-
hvers mikilmennis eða höfðingja, þess vegna eiga
höfðingjarnir þar svo margar „nafna“. Barnið er
svo skert nafni þess kerkins sem lengst lofar
og verður þat andvitad of þat kerkið, sem veglagast
nafnið hlaut, þegar á kerkinum var kerkið.
Muhamedstríarmanu skreifa skundum nöfn þau
sem þeim líkar best at börnin fáu í pappírströng
of ötingu svo rómum inni á tebliðna sína
hér og hvar (Koraninn). Þessu semna eru svo
nöfnin dragin úr börnin og barnið skert þó
nafni sem fyrst er dragid. Þá fjótar börn einu
í Japan (Kinsóne), eru börnin erast skert þó en
þau eru fulla 5 ára of eða þessu þá nöfnum
Þá Kínverjum eru börnin skert öðru nöfnum
of auk þess öðru nafni sem þau halla þangot til
þessu eru ordin tvíling, en þá nefna þessu
sömu sína nýja nafni. Þessu eru þar á
móti nefndar aðeins n° 1, n° 2, n° 3. c: s. fro.
eftir þó hvar þó erast í börnin at aldrinum til.
Of Kínverjum þatir, sem á aðeins einu son og
eina dóttir, er spurdur um hve mæt þó þann
eigi, seyr þann aðeins til dótturinnar en
nefir erast soninn eða seyr: „Eg á eitth
barn.“ — Sinn er síður í landi hverja
mat þessu þessu of namni of erast at þessu
fleiri til, enda hygg ég at of latir mér nýja
nafni mitt of krakkana minna þó mitt lesli.
Spurdur í N^o alinnu.